

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΪΟΥ 2017. ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

«Μνεία Της Του παραλύτου θεραπείας»

Μνήμη Του εν ουρανών φανέντος σημείου Του Τιμίου Σταυρού.

Ακακίου μάρτυρος
έτος 10^ον Τεύχος 432

"Πειρατήριον εστίν ο βίος του ανθρώπου"

(Του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφείμ)

Ερμηνεύοντας ο Άγιος Κύριλλος, πατριάρχης Ιεροσολύμων την θεραπεία του παραλυτικού της Βηθεσδά, εκτός των άλλων μας αναφέρει και τα εξής: "Ο Χριστός είδε κάποιον κατάκοιτο και ταλαιπωρημένο από τη βαριά του αρρώστια. Διότι είχε μεγάλο βάρος αμαρτιών και πόνο μακροχρόνιας αρρώστιας. Σε αυτόν απευθύνει το ποθητό ερώτημα: "θέλεις να θεραπευθείς;" (Ιω ε',7)". Και δεν είπε τίποτα άλλο, παρά άφησε την ερώτηση στη μέση, διότι η ερώτησή Του ήταν διπλή. Επειδή ο παραλυτικός δεν ήταν μόνο σωματικά άρρωστος, αλλά και ψυχικά (σύμφωνα με αυτό που του είπε μετά: "Βλέπεις, έχεις γίνει καλά. Από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο" (Ιω ε',14), γι' αυτό τον ρώτησε: "θέλεις να θεραπευθείς;"

Τι μεγάλη που είναι η δύναμη του Γιατρού, που βάζει ως προϋπόθεση της βοήθειάς Του, τη θέληση του αρρώστου! Διότι, επειδή η σωτηρία προέρχεται από την πίστη, γι' αυτό ο παραλυτικός άκουσε το "θέλεις", ώστε η θέληση να φέρει τη θεραπεία. Αυτόν τον λόγο μπορούσε να πει μόνο ο Ιησούς, και όχι οι αισθητοί αρχίατροι. Διότι, αυτοί που θεραπεύουν τα

αισθητά νοσήματα, δεν μπορούν να λένε σε όλους: "Θέλεις να γίνεις καλά;" Όμως ο Ιησούς και τη θέληση χορηγεί και την πίστη δέχεται και χαρίζει τη δωρεά χωρίς αμοιβή.

1. Ο πόνος λοιπόν της ασθενείας μαζί συγχρόνως με την εγκατάλειψη από τους ανθρώπους ήταν ο σύντροφος του ανθρώπου της προβατικής κολυμβήθρας. Ο πόνος που το φαινόμενό του είναι πανανθρώπινο και βρίσκεται συγχρόνως σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Μέσα από αυτό το καμίνι της δοκιμασίας περνούν πλούσιοι και φτωχοί, σοφοί και αγράμματοι. Είναι χαρακτηριστικά τα λόγια του Χριστού "εν τω κόσμω θλίψιν έξετε αλλά θαρσεείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον" (Ιω ιστ',33). Τον ονόμασαν σκληρό δυνάστη. Τον διακρίνουμε σε σωματικό πόνο που ταλαιπωρεί το σώμα από την παρουσία της ασθενείας ή από τις διάφορες στερήσεις. Σε συναισθηματικό πόνο ο οποίος έχει σαν βάση τις διάφορες τραγικότητες στην κοιλάδα αυτή του κλαυθμώνος, παραδείγματος χάριν η παρουσία του θανάτου προσφιλών μας προσώπων, η χηρεία, η ορφάνια και τόσα άλλα τα οποία ο καθένας από εμάς μπορεί να προσθέσει στην καθημερινή του ζωή. Ο πόνος με τις διάφορες παραλλαγές του αφού δεν μπορούμε απόλυτα να κάνουμε διαχωρισμό, αποτελεί από την ημέρα της πτώσεως των πρωτοπλάστων τον μόνιμο σύντροφο της ζωής του. Γιαυτό και από το στόμα του πολλές φορές βγαίνει ένα γιατί:

Γιατί σε εμένα.....

Γιατί τόσοσ πόνος.....

Γιατί τόσα δάκρυα στη ζωή μου....

2. Οι θεοφόροι πατέρες της Εκκλησίας μέσα από τη δική τους εμπειρία από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στην κεκκαθαρμένη καρδιά τους μας αναφέρουν: Για την παιδεία του Θεού, για το παιδαγωγικό του πόνου που γίνεται φάρμακο πολλές φορές της αρρωστημένης από την αμαρτία ψυχής μας. Έτσι από την παρουσία του πολλές φορές διαπιστώνουμε την ματαιότητα των εγκοσμίων, καταφεύγουμε στην αγάπη του Θεού, ζητούμε το έλεός Του και την θαυμαστή Του παρουσία, αφήνουμε την ζωή της αμαρτίας και διά της μετανοίας οδηγούμεθα στην Χάρη του Θεού. Γιαυτό και ο προφητάναξ Δαβίδ στον 76ο ψαλμό απευθυνόμενος στον Θεό εν καιρώ θλίψεως λέγει: "εν ημέρα θλίψεώς μου τον Θεόν εξεζήτησα, ταις χερσί μου νυκτός εναντίον αυτού, και ουκ ηπατήθην. απηνήνατο παρακληθήναι η ψυχή μου. εμνήσθην του Θεού και ευφράνθην. ηδολέσχισα, και ωλιγοψύχησε το πνεύμα μου".

3. Ο πόνος, μας υπενθυμίζουν 'τα πάγχρυσά στόματα του λόγου', μας προάγει στην πνευματική ζωή και συντελεί στον αγιασμό μας. "Έπαρον τους πειρασμούς και ουδείς ο σωζόμενος" είναι η πατερική εμπειρία. Μέσα από τους πειρασμούς και τις δυσκολίες αυτής της ζωής αποκτούμε την αρετή της υπομονής και της ανδρείας, οι οποίες μας προάγουν στην αγιότητα. Αυτό τον πόνο δοκίμασε ο ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού "ημίν υπολιμπάνων υπογραμμόν ίνα επακολουθήσωμεν τοις ίχνεσιν αυτού" (πρβλ. Α' Πέτρ. β',21). Αυτόν δοκίμασαν οι άγιοι μάρτυρες. Αγκαλιά με αυτόν έζησαν οι θεοφόροι πατέρες της Εκκλησίας και όλοι οι άγιοι της πίστεώς μας. Γι' αυτό έχει λεχθεί χαρακτηριστικά ότι ο πόνος και οι πειρασμοί τους οποίους αντιμετωπίζουμε μοιάζουν με τους ανέμους που αναγκάζουν το δέντρο να ρίξει βαθύτερες ρίζες στη γη. Ό,τι είναι η σμίλη ενός γλύπτη, ό,τι είναι το νυστέρι του χειρουργού, ό,τι είναι το κλαδευτήρι του αμπελουργού είναι και ο πόνος για τον κάθε άνθρωπο.

4. Ο απόστολος Παύλος, ο στρατηγός της Εκκλησίας, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, μας δίνει μέσα από την δική του πολυκύμαντη ζωή με την άφθονη παρουσία του πόνου, των πειρασμών και των δοκιμασιών την δική του διάσταση. Ο πόνος μας βοηθάει στο να αποκτήσουμε το πνεύμα της ταπεινώσεως. "Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί, άγγελος σατάν, ίνα με κολαφίζη, ίνα μη υπεραίρωμαι. Υπέρ τούτου τρις τον Κύριον παρεκάλεσα ίνα αποστή απ' εμού. και είρηκέ μοι. αρκεί σοι η χάρις μου. η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται" (Β' Κορ. ιβ', 7). Είναι ένα διδασκαλείο θα λέγαμε στη γλώσσα μας που μας ενισχύει στο να αποκτήσουμε την αρετή της ταπεινώσεως, ώστε στο χώρο της καρδιάς μας να υπάρχει η Χάρις του Θεού. Και όπως ένας αθλητής μέσα σε ένα στάδιο κοπιάζει και τρέχει και ιδρώνει, πέφτει και ανίσταται προκειμένου να φθάσει κάποια στιγμή στο τέρμα και να πάρει το βραβείο της νίκης, έτσι και εμείς σε αυτή τη ζωή, απέναντι στις μικρότητες, στα πάθη, στην φιλαυτία και τον εγωϊσμό, εμφανίζεται ο πόνος για να μην υπερφρονούμε "παρ' ο δει φρονείν" (Ρωμ. ιβ', 3) κατά την Παύλειο αποκάλυψη.

Όταν επιτρέψει ο Θεός τον πόνο, όταν βρεθούμε στην αγριαίνουσα θάλασσα των πειρασμών, όταν τα κύμματα αυτής της ζωής υψώνονται πελώρια και είναι έτοιμα να καταποντήσουν το πλοiάριο της υπάρξεώς μας, τότε θα πρέπει να έχουμε σαν συνοδοιπόρο, αφενός μεν την πίστη

στον Κύριο των Δυνάμεων και αφετέρου την βεβαιότητα της αγάπης Του και της ζωντανής παρουσίας Του. Θα πρέπει να θυμόμαστε τον λόγο Του "ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί, πάσας τας ημέρας" (Ματθ. κη', 20). Και η προσευχή μας θα πρέπει να είναι όπως του αποστόλου Πέτρου: "Κύριε σώσόν με" (Ματθ. ιδ', 30'). Έτσι θα απολαμβάνουμε την θεία παράκληση και θα ακούμε την γλυκιά φωνή του Χριστού "θέλεις υγιής γενέσθαι; "Γιατί "Ήσους και το θέλεις χαρίζεται, και το πιστεύειν λαμβάνει, και την δωρεάν αμισθί χαρίζεται" (Ομιλία εις τον παραλυτικόν τον επί την κολυμβήθραν, Αγ.Κυρίλλου Ιεροσολύμων, κεφ. δ').

Ανάμνηση του εν τω ουρανώ φανέντος σημείου του Τιμίου Σταυρού επί Κωνσταντίου

Η εμφάνιση αυτή του Τιμίου Σταυρού είναι η δεύτερη και έγινε στα Ιεροσόλυμα το 346 μ.Χ., επί αυτοκράτορα Κωνσταντίου (337-361 μ.Χ.) και Πατριάρχου Ιεροσολύμων του Αγίου Κυρίλλου (τιμάται 18 Μαρτίου). Τήν τρίτη ώρα της 7ης Μαΐου του 346 μ.Χ., κατά μία των ημερών της Πεντηκοστής, φάνηκε Τίμιος και Ζωοποιός

Σταυρός άνωθεν του Γολγοθά, σχηματισμένος από υπερφυσικό φως και εκτεινόμενος προς το όρος των Ελαιών.

Το όραμα τούτο προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση σε ολόκληρη τήν Ιερουσαλήμ, όλοι δε οι κάτοικοι της πόλεως πρό του υπερφυσούς τούτου θεάματος κατελήφθησαν από έκσταση. Επωφελούμενος της περιστάσεως ο Πατριάρχης Κύριλλος, περιστοιχούμενος από τον Ιερό κλήρο, συγκάλεσε το πλήθος των παρισταμένων Χριστιανών στο ναό και δοξολόγησαν τον Θεό.

Η πρώτη εμφάνιση του Τιμίου Σταυρού έγινε στίς 27 Οκτωβρίου του 312 μ.Χ. προς τον Μέγα Κωνσταντίνο, με το νικητήριο έμβλημα «εν τούτω νίκα», τήν παραμονή της μάχης εναντίον του Μαξεντίου.

Περί του σημείου του Τιμίου Σταυρού που φανερώθηκε υπεράνω του Γολγοθά μαρτυρούν, πλήν του Αγίου Κυρίλλου και ο Άγιος Αμβρόσιος (397 μ.Χ.), το Πασχάλιον Χρονικόν και άλλοι Βυζαντινοί χρονογράφοι.